

Előfizetési feltételek:

Egy évre 6 ft. —
Fél évre 3 ft. —
Évesi írá 1 ft. 80 kr.

Előfizető lehet csupán a kiadó hivatali B.-Gyarmaton.

A lap szállítási díjára a nyilatkozó vonatkozó díjat a kiadónak a szerkesztő is küldendő.

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ

politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

Hirdetések díja:

Öt soros hirdetés egy hétig 6 ft.
Híjig minden hirdetés 30 kr.
Nyitóléte hirdetés egy hétig 30 kr.

Hirdetéseket felvenni a kiadó. Hirdetők a kiadónak a hirdetés költségeit a szerkesztő is küldendő.

Kiadó: N. Gyarmat, szeptember 10. kiadó. Hirdetők a kiadónak a hirdetés költségeit a szerkesztő is küldendő.

B. Gyarmat, szept. 8.

Most, mikor az öreg Európa egyik részében üdöklő háború dühöng, s népek ezrei hullnak el az állami lét s a szabadság fenntartása miatt, Magyarország elérte egyszer valahára azon állapotot, midőn a szelíd béke ülőben, önmagáról gondoskodni kezd. — Három század csataviharokkal zúgott hazánk felett, s ime a villámosság kiderült felette, s a fergetegot éltető napaugarak váltották fel.

Magyarország népei éledni kezdenek, Magyarország egy szebb, egy nemesebb eszmé után hatványozott erővel tör, hogy a mit a multban elmulasztott, kárpótolja azt a jövőben.

Valóban a szegedi kiállítás, s a haza több városában az ország jobb-létének megalkotására irányuló eszmék, olyan tények, melyekből a magyar nemzetre vonatkozólag áldásos következtetéseket vonhatunk le. — Mit igazolnak a tények? Azt, hogy Magyarország életképes, s hogy ama ezredév, mely jó és balszerencse közt letűnt és leviharzott, nemzetünket nem tévé elaggott, tehetetlen nemzet, hanem inkább megerősít és nehéz idővel vas foga ellen, s megtanítá ifjú lelkesedéssel beválni azon eszmék iránt, melyekből jövője függ.

Az életképességet azonban a tengélet is feltételezi, s tetterő nélkül mit sem ér az. Igen ám; de ama mozgalmak, melyek egy-két év alatt a nemzet beléletében történnek, azt tanúsítják, hogy nemzetünk nem csak életképes, de tetterős is. Voltak idők, mikor nemzetünk tetterője erőszakos vagy mesterséges uton elnyomott, s a haladás szellemétől áthatott nemzet prometheusi kiukat állt ki; de sem mesterséges uton, sem erőszakkal nem lehet egy nemzetet született belső erőt elfojtani; olyan az, mint a tűz a föld belsejében, melyre hiába hengerítettek Aetnát és Vezuvot, kitör az.

Ott a szegedi kiállítás, mely hazánk szépen fejlett iparáról tesz tanubizonyságot, ott a hazai dalárúnep, a tudományos kongresszusok, melyek hazánkra Európa figyelmét lokották, ott a felélesztett emlékek, melyekkel a nemzet nagy férfainak tartozik, s melyeket csak most, a béke olajága alatt van alkalma művésziileg emelt szobraival megörökíteni. Mindezek oly mozgalmak, melyek a legkétfelkétebb kedélyekbe is erős hitet és nem hiu reményeket csapogtatnak a nemzet jövője iránt; de egyszerűen felverik nehéz álmaiból azokat, kik nem bíztak a nemzet missiójában.

Jelen cikkünkben csak a szegedi nagyzerd kiállítás felett tartunk egy kevés eszmecserét.

A szegedi kiállítás fényesen megcáfolta azok állításait, kik azt mondták, hogy a magyar ipar a külföld mögött nagy messze áll.

Kitűnt az, hogy hazai iparosaink kevés segítség mellett, képesek lennének az ipar terén azomszédainkat túlhaladni.

Kormányfőúrunk szüntelen azt hangoztatják iparosaink felé, hogy dolgozzanak.

Dolgozzanak! — de mit?

A szegedi kiállítás megmutatta, hogy a munkára meg van a képesség, meg van az akarat; ámde kinek számára készítsenek munkákat vidéki iparosaink, mikor a vevők a tulajdonoson pártfogolt külföldi iparcikkekkal vannak elhalmozva.

A kiállításból eredő bírálat ki fogja tüntetni, hogy a hazai iparcikkekhez szükséges anyagokat jobbra szomszédainktól kell vennünk, s így a szállítási ár maga is is drágábbá teszi a mi iparkészítményeinket.

Mindenki örömmel üdvözölheti a szegedi kiállítást, mert megmutatta a világnak, hogy a nemzet zömét képező iparosok nem maradtak hátra a kulturális viszonyokban, hanem előre haladtak és haladnak folytonosan.

Szeged, a tősgyökerező magyar város, többet mutatott be, mint a haza fővárosa.

Művelődésünk történetében nagyzerd helyet foglal el ez a kiállítás, mert ez a társadalom műve s a magyar társadalom őriái erejéről s képességéről tesz tanuságot.

Csak egy kis segítséget, a hazai iparunk megmutatja, hogy nemcsak fejlődő képességgel bír, hanem a kultúra színvonalán áll.

Hogyha hazai viszonyaink jobbak lennének, hogyha az idő nem aulyosodnék iparosainkra, a szegedi kiállítás fény s eredménye még hatalmasabb lett volna, de így nem minden iparos bír annyi tőkével, hogy azon művébe fektesse, amit a kiállításra küldhetett volna, ahol nem biztos, ha vajjon eladni képes-e?

Hogyha vagyonszeres osztályaink nevezetesek volnának arról, hogy a hazai iparcikkek megismerzzen törekednek; a kiállítás még fényesebb lett volna, de minő eredmény lehet az, hogy ha a szépnep, ezelszerdnek s hasznosnak talált iparcikkek potom áron raktárakba kerülnek s idegen országokbeli gyártmányokul tüntetettnek elő.

Culturális elmélkedések.

(Folytatás.)

Ha a transcendentalis philosophikus gondolkodás olyanokról, melyeket az emberiség soha meg nem értened, mint „isten, örökvalóság, mindenhatóság“, alapítana meg a cultura eszményképét; akkor a nemzet volna az első, habár ilyen gondolkodás, ha egy népnek kiváló sajátága, inkább ezze problematikus volt, mint ezeknek feloldását helyezi kiállításba.

Vagy az industria, az ipar s a közművészet tokélye alapítana meg a culturális eszmét?

Jelenleg is küzdő versenyt vívnak ezen irány képviselői Philadelpiában és aligha elfogják végleg dönteni, hogy ki lesz a végsiker dicsősége?

Vagy talán mindezek összese, mindezek együtti és fokonténi haladása ad jogot másokat leezköztetni?

Ki lesz bírja a maga ügyében? ki fogja elfogadni az ítélet méltanyosságát?

En azt hiszem, először az alapot kell meghatározni, melyen egy nemzeti cultura emelkedhetik; és es nem lehet egyéb, mint a népnek socialis és alkotmányos rendezése, mely az egyéni szabadságnak a társadalom törvényeivel megegyezhető legálabb határokat szab, és az önkormányzat elveit ezzel összhangban lehető szilárd alapokra fekteti, melyen épül a nemzeti nagyság, cultura és haladás.

És okkor ha az 1867-ik évtől számítható visszatekintést eltekintünk, multunkat szégyenelni nincs okunk.

Vagy talán mondhatná valaki, hogy ezen korszak az ország nemesebbjeit emelte felszínre?

Talán mondhatja valaki, hogy önzetlen hazafiak voltak azok, kik azon boldogításunk után, melyeket jelenleg élvezünk, helyezkedtek el a bankok elnöki és igazgatósági karzékeibe?

Nem, még nem hollottam soha, hogy a budapesti paloták és bérházak excellentiás urait a nemzet elismerése ajándékozta volna még ezekkel érdemeik elismeréséül.

Nem emlékszem, hogy fejedelmünk adománnyal jutalmazta volna saját előterjesztéseikre egyiket is önzellen fáradozásai jutalmául.

Azt mondják, hogy „sápok“ eredményeit látjuk magunk előtt.

És ha így volna — nem gondolkodunk-e még soha; hogy hol volna egy mélység eléggé sötét elfedni egy nemzet pirját, hogy ilyenek által uraltatott?

Dé elég erről. —

Azt kérdeem, volt-e költő, ki hának nevezhetett volna ezen korszak, ki lángkebellet buzdította volna e haza fiait mindarra, ami nem, nagy és dicső? — volt-e, kinek időt engedett volna a bűmlerek lármás munkássága, legalább megelátni nemzete sorait, és meginteni a vesztükbe rohantakat, a költőnek a prózánál kevésbé sűrű hangzavaival?

„Romlásnak indulni hajdan erős magyar Nem látod Árpád népe miként fejt? Nem látod a borszasz egységek Ostorait nyomorult hazádon?”

Volt-e történetírónk, ki nemzeti nagyságunk és dicsőségünk szép papjaival buzdított volna a kitartásra, és izgatott volna az utánzásra?

Nem, — erre nem hagyhatunk volna időt a leleményes adók lángszó felhalálói, és kicsufolták volna az elvadult, vagy barbár idők, avagy táblahírői korszak emlegetőjé; — mert tanulni csak tőlük lehetett a cultura haszonbérletéről.

Tanultunk, — de nem mi tanultunk szigorlatot tanulmányainkból, hanem titkot kérdeztünk: mit miveltek, a meddig elnyomták a szabad véleményi? — hová fecseztéltek el az ország pénzét és erejét? Mi végzetelotok, midőn jelenleg is társura akarjátok vezetni a közvéleményt?

A cultura és az ország felvirágozása végzetelotok? és mi hidjuk, hogy intriga, tetetés, hazugság, az ország vagyonának elpárolgattatás és tulajdonságot adók vezetnek ehhez?

Leglehet, hogy a culturában nem vagyunk az első, de midőn a szabadság, önkormányzat, örök és általunk mindig is gyakorlott jogait vesszük igénybe — nemzeti alap az, melyre építeni kívánunk, míg a ti építmények eddig létező fektetve, fejeit felett örmödlének.

Hiába keresem az eszményi cultura hordozóit a jelenben, — a régen multhoz kell folyamodnom hasonlitért, midőn hazám állapotát emletem, — mert a régi hitregékben a hasonlatok oly megdöbbentő helyességgel vannak választva, hogy a valót a hitregékkel megkülönböztetni alig lehet.

Őseink hazájától nem messze, vagy talán ennek egy részében t. i. a Kaukasusban sziklához láncszottat az erőszak és kényuralom Istene az őris Prometheust, a régiéknél az őrszerd cultura eszményitőjét, ki minekutánna ötlet Chronos vagyis az idő elleni harcban trónra segítette, az elnyomni vagy éppen elvezeteni határozott emberiség számára ellopott az égben egy isteni szikrát, az éz és gondolatnak megtermékenyítőjét, — a jónak cultura alapját — a kényuralom leghatalmasabb el-

mét. Lánczaiban tűrné kellett, midőn a szék felvágva mellét, belső részein lakmározta, melyek, hogy új kinézetet szerezvén, minden éjjel újra megnőtten, mignem Hercules, Jupiter a kényuralom istoné- nek fia, atyja belcegyező vagy el- nézésével felszabadította.

Prometheusként mozdulatlanra van kárhoztatva szép hazánk, a sa- zók és ragadozók lakmároznak rajta és önkre toszik mindennap, amit bámulatos életreje és hálálatos földje újra teremt.

Fogyasztják és kinöszik a raga- dozók, az önkény képviselői, azon nemes testnek részeit, (a megyék és kir. városokat, vagyonát, független- ségét), mely maga akarja kormá- nyozni önmagát, mely választani és elhatározni akarja mi neki jó és ud- vós, és nem bízza a toladó kar- valyok, rókák és hyénákra azon mód megalapítását, mellyel lánczain tá- gitani fog, mert érezni fogja önma- ga lánczának súlyát, és az isteni szikrának — a szabadságnak — az önkény kezeiből kiszabadítója és köz- rebocsátója a lenyűgött óriás feláll és ha megrendül is lába dobbanás- tól hazájának szent földje, az óvaza- kók hirdetve a legfelsőbb hatalom kifogyhatatlan jószágát, és az emberi gyarlóságok okozta szenvedések mu- landóságát, követik egymást és a szabad óriás az ország népe kezében:

E szikra a hon napja lesz,
S hol sanje bön ragyog,
Az élet a hon kebelében
Ujakra feldobog.

És újra felvirul a föld,
A merre a szem néz
És minden, a ki rajta él,
Munkára tette kezét.

Azt mondják, törvény az a láncz,
mely az országot mozdulatlanra
kárhoztatja. — Ennek kifejtését jö-
vendő levelem számára fenntartom.*)

Luka Gusztáv.

* Kérjük is, mert az indoklással mely hon-
dusnak nem tudjuk mielőtt rá látni?

Levelezés.

B. Gyarmat 1876.

T. sz. úr! Lapjaimat számában egy-
ezik jelent meg, mely az adófelügyelői
legközelebbi életbe lépő intézményt hideg
sarcasmással nevetségessé akarja tenni.

En ugyan nem tartozom azon emberek
közé, kik a kormány minden intézménye-
nek dicserőit szengenek; de valamint
nem riaszt vissza a hatalmas komor tekintet
össmeggyőződése kimondásánál, ép úgy
nem mellőzhetem azavam felemleni akkor,
midőn valamely intézmény mellett azt az
igazság és célzottsági tekintetek ki-
váltják.

Adóügyünk kezelése rövid idő alatt
majdnem minden phasison átment, és eddig
nem jutottunk olyan rendszerre, mely mel-
lett az adók a hely és idői tekintetek számba-
vételével igazságosan és méltányosan be-
szedhetők lennének. Ezt erőste nemcsak
a körülmények törvényhozás, de azok is,
kik az adók terheit viselik, a kik mind-
untalan panaszkodnak nem csak a nagy adó-
három annak zaklatással történt behajtása
ellen.

Mit tett a törvényhozás? A törvény-
hozás nem hagyta figyelmen kívül ama
mindinkább törvényszerű bajokat, melyeket
a nemzet a rendszertől tapasztal; ha-
nem a rendszeren változtatva, törökösödés
irányult, hogy mikor már az állam nagy
szükségleteihez képest az adót lenem szál-
líthatja, legalább gondoskodjék oly intéz-
ményekről, jobban mondva oly rendszerről,
mely az adó behajtásával a körülmények-
hez képest legcélszerűbb, mely a honpol-
gárokat név szerint zaklatással nem járand.

A törvényhozás semmiesetre sem vette
számomértékül az abszolút uralkodó adó in-
tézményét, annál kevésbé ama törvény-
adó intézményeket, melyek mellett az állítás
nemzetektől a publikánusok lelketlen szor-
gárával — az adók hajtatnak be, és kezelt-
ettek; hanem az alkotmányosságának legin-
kább megfelelő rendszert, melynek alapja
az önkormányzati életben gyakorolják.

Igy és aképp ama gányolódó hang, mely
bizsem nem a szerkesztő ar tollából szá-
mazik, merőben alaptalan.

A községi előjárás és a szol-
gábirók községeiben illetve járásaikban
legjobban ismerik az adózó népet, azok
pénzügyi viszonyait; ők ismerik leginkább a kö-
rülményeket, a egy kevés humanitáshoz ér-
zettől áthatva, semmiesetre sem fognak il-
letékes helyeiken zaklatólag felépni.

Az adót fizetni kell és ha az önkarat-
ból nem fizetnek, úgy azt okvetlenül be-
 kell hajtatni. — Ezzel tisztában van a nép.
Most kérdem, nem szivesebben fog a nép
emo polgári kötelességének megfelelni ak-
kor, ha saját közegei által, — kiket is-
mer fog rajta az megérteteni. Kérdem, vajlon
nem lesz e kevesebb a végrehajtási költség
is, mely nem fizetés esetén felmerül?

Ha ezeket figyelembe veszi a t. közön-
ség, úgy ama cikk értékét, mely legalább
is egy kevés elhamarkodás kifolyása volt,
mindenesetre le fogja szállítani. *)

Egy Virilia.

Ecség, szept. 6.

A „Nógrádi Lapok és Honti Híradó”
34. számában B. Gyarmat szept. 1-ől
kelt aláírás nélküli, de a cikk végén után
következtetve valószínűleg magától a szer-
kesztőstől eredő Philippica jelent meg a
legújabb szervezett adófelügyelői intéz-
mény és áltálában az adók végrehajtására
vonatköző törvény ellen.

Nem bocsátkoztam czáfolatába a jel-
zett cikknek azért, mert tartalma után
ítélve, szerzője vagy nem olvasta meg kel-
lőleg a critica alá vont törvény intézkedé-
seit, vagy ha megolvasta, megérteteni semmi
esetre sem tudta, azokkal pedig kik igna-
tusok irasában, ráköszni igen nehéz, de a
cikk végzása egy hitom szerint igen pro-
fesszus felhárs mindazok számára, kik cikk
írásával egy véleményen vannak, hogy há-
czafollások meg, ha akad legyen a ki bírja.

S egyedül az indokból kívánok emli-
tettem ezzel elbizakodott mesés állításai
ellen felszólalni, s jelen felszólalásom azó
szerinti külsőt a lap szerkesztőségétől leg-
közelebbi számában annál biztosabban el-
várom, mint hogy az ellenvélemény nyilatko-
lása általánosan ostenlatívus már előre ki kérelt.

Mindenekelőtt előre kell bocsátanom,
hogy létező törvény ellen oly hangon agi-
tálni, mint azt a cikkíró teszi, még a leg-
szabadabb sajtó kerete között sem esélyes.

A nemzet törvényhozását épen az adók
behajtása körül tapasztalt sok visszaélés
esetli, adók kivétel és kezelése körül a
helyhatósági önkormányzat befolyásának
érvényesíthetése, s végre az egyes adózók
általános érdekeinek jól megfontolt indokai

*) Örmel adunk helyt a soroknak, és sajnáljuk,
hogy a lapunk mult számába egy huszadik egyén által
beküldött cikknek nem voltunk szorgosabb recepto alá.
— Ama myszantropus hang mely ugyan képes sok
igazságot kimondani, a valót „szó színel” burkolta be.
— Biznak az új intézmény megvárakoztatására a jövőre;
a régi indoklással sem lehet. — Szerk.

vesztették akkor, midőn egy adófelügye-
lőről, mint a községek kezelése és behaj-
tatásáról szóló törvényeket megalkotta, nagy
baladást tett ezzel nem csak az adóreform
általános terén, de a helyhatósági intézmény
hatásköréhez utalva az adóügyet ezzel a
közvetlen és megalapozottan lényegesen meg
is szűkítette.

Minden olvasni és gondolkodni tudó em-
ber, kiolvashatja a critica alá vont törvé-
nyekből, hogy

1. szor. Az adófelügyelők egyrészt ed-
dig a kerületi pénzügyigazgatóságok által
kezelt teendőket végzendik, s így ott a te-
endők kevesebbednek, a collegialis szám apad,
de a teendők a helyhatósági működő adófel-
ügyelő által sokkal helyesebben és célzatszerű-
ben fognak intézteni, másrészt a községek
kezelése és behajtása körül az adófelügye-
lők csak mint felügyelő kormányközégek fog-
nak működni, a megyei közigazgatási bi-
zottságok mint testület intézkednek mind ab-
ban, mi az adók kezelése és behajtása körül
szükségessé válnak.

2. szor. Az adóügy átadatván az ö-
nkormányzatnak, igen természetesen, hogy az
adóvégrehajtás is egyrészt a községi tiszt-
viselők, másrészt a megyei tisztviselő, a
szolgabíró által fog teljesítettni.

3. szor. Az adófelügyelő tagja, és adó-
ügyekben előadójá leendőnek a megyei kö-
zigazgatási bizottságnak, mint olyan, a vég-
rehajtások facticus vezetésével soha nem
fog foglalkozni, s így működése az irány-
ban is a kormány érdekeinek megfigyelése,
s a hatósági közegek működésének ellen-
őrzése leendő.

Azon bízarr eszméhez, mely a cikk
szellemét átlengi, hogy adókezelésünk a régi
maradjon, s az adóvégrehajtásokat jövőre
is egy kivévezt végrehajtó kezelje ker-
letenként, annyit kívánok megjegyezni, hogy
ezen eszmét bizonyára egy régi adószedő
sugalmazta cikkíró urunk, ki nek keseres
panaszai cikkíró ur gondolkodás műszerrel
teljes disharmoniába helyezték. *)

Plachy Tamás.

Ipolyás aug. 31-én

Jóideje T. Szerkesztő úr! hogy vá-
runk és mozgalmáról becses lapja említeni
nem tett, s valóban sajnos, hogy aluljegy-
zettnek hosszabb távolléte alatt nem talál-
kozott, egyén ki azt egyről másról érte-
tette volna. Pedig az alatt is előadta ma-
gát olyan kisebb nagyobb esemény, mi ki-

*) Erre is az a megjegyzésünk, mi a Virilia
cikkek.

TÁRCZA.

Négy évszak

GÖTTHE UTÁN

fordította Csalmóczy Átal.

65.

Nem lendit a világ folyamán bár-milyen
okos szó;
S nagy má általa még nem jöve létre soha.

66.

Ötven évem múltam én, de
S minden egyéb: a világ, én, s te felede-
legtünk.

67.

Ima örökvésem hó társas, barátom ez itt; de
Úni ha hív, bizony én szépen odább osonok.

68.

Mennyire sajnálom, hogy e fenekelt lélek, a
eszélhoz
Töröl velem mellő, azt hiszi: csak én e szív.

65.

Dicsérd a bábát mit a gyermek megvesz
örömmel,
S isten léssz gyermek s bolos előtt egy-
aránt.

66.

Mit tesz a természet, hogy az aljast és a
magasztot
Birjak együtt? Téged körbe vegyit, hűség.

67.

Arra, ki érzélgő, nem adok sokat; eljön a
véltség,
S ő rossz baj-társnak fog bizonyolni legott.

68.

A mai szűr közepett oly gát a francia szel-
lem
A művelődésben, mint a luther-tan előbb.

69.

Frankhon amin tol-csett, azt most is utánzza
a német
S nincs oly dűlyf, mely nem bóköl a por-
bad előtt

70.

„Pórhad,” — mondni mered; „ki a pór?”
Ha ti rajtatok állna,
Pórrá lenne a nép csakhamar általatok.

IRINTI ILONA LEVELE.

Férjéhez, a munkácsai várból

Kincsem uram, kérem
Nagy isten nevére,
Siessen kegyelmed
Híve védelmére.

„Nem gondoltam vón’, oly
Szerencsétlen legyek:
Sirással, nélkülö
Töltem az életet.

„S bármindmá legyen,
Bátornágos ez hely,
Nyugtót nála nélkül
Szívem abba nem lel.

„Vagy élet vagy halál:
Csak véle lehessek;
Gyalog is utánna
Bárborá mohessek.

Eloított fográst
Kítló mindig félek:
Hogyha kegyelmedtől
Ít rekesztenének.

„Az volna nekem, mit
Ne adjon istenem!
Vajki?” nagy dolog volt
Mindig a szerelem.

*) Vajki-vajmi; régies. Eszen, az eremeli szalmák
sűrűt tört levél szedéskor Ild Horváth Mihály „Zri-
nyi Ilona élete” című művében.

GÖTTE lyrai költeményei.

Ford. az ÁZS KÁROLY.

(folytatás.)

A másodiknál bátran imétljük egy már
h-számtal jelzőt: fordítása valóban botrá-

nyos. Igazán nem tudja az ember, hogy
vajlon a kiadó akadémiához, vagy a külön-
ben oly ügyes, és szerencsés Általattól for-
duljon a méltatlankodásával, kit csak is az
elcsúszott munka, és a termelési és szálka-
tolt ennyire gondolatlan és ennyi gyarló-
ság szeszahalmazára. Itt van a fatális dis-
tichon:

Kert és rét, erdő és szikla előttem üres tér.
Volt mindig — de te most, lányka, ne-
népesítet.

Eldőzött hát elvesztve a szép, és találó el-
lentét, melyet Göthe a „Raum” és „Ort”
szóban nyújt, s el az a természetes egy-
szerűség, melynek az egész egy módos,
egy akkord, melynek nincs szükség kettő
pontokra, elválasztó és felkiáltó jelekre,
s melyen nem is látszik meg a forma nyílta.
És Szász Károly mindent elhibázta, de szol-
gál a pentameter másik felében olyan egy
bombasztal, a minő több nincsen. Értjük
ott a hol a lányka” . . . ben ő p e n i t i (?)
a tért. Párja csak a 11. (16.) számú már
idezett fordítás lehetne.

S így irhatnánk ki a 61. epigrammból
ötrönet a legzavarosabb hibákkal, s a fem-
maradó tiszlól kettő se lesz kifogástalan és
kültői. Adunk még két — harmat ere-
detiben, bebizonyítandó azt, hogy Szász Ká-
roly a válogatásban is vagy gondatlan vagy
pedig tapintatlan volt, mert a legzsebb epi-
grammak hiányoznak középből. Vegyük p.
o. mind a négy évszak gyűjtő címe alá
egy — egyet:

6.

Schön erhebt sich der Agley, und senkt das
Köpfchen herunter,

Ált azonnal közölve mint egy megyei központ vagy vidékének mozzanata, némi figyelmet kelthetett volna. Késztükről ezáltal azoknak csak szűz krónikáját adhatjuk.

Még július hónap látogatta meg városunkat Tóth Ede előző jó szerezett színtársulata, adva a többi között a „Fala rosszat” a „Tolenczot” a „Kintorosa család” de sajnos, hogy minden igyekezete dacára a közönség mind inkább gyérült: s így töltünk Lévára költözött nagyobb pártolást érdemlő társulat. Igaz, hogy nagy volt a hőség, kenyémetlen a nézőhely, belépti jegyek ára is körülményeink köztán kissé túlszót; de mind ez még nem elegendő mentesít a zok elmaradására, kik más helyeken hasonló melegeben a belépti áraknál még többet szoktak költeni.

Szűzünk társulával bekövetkezett nálunk is — szabad vidéki életünkben — az évi idény. Boldog és boldogtalan forduló társult, annyira, hogy még tán nem volt soha év, melyben annyi egyen mint ez évben, e hónap látogatja volna megyénk — és városunkból a fűrdőket a ezek közt különösen Carlsbadot. Azonban a hazaiaknak is kijutott a csónjengen sük. A fűrdők jó sikerrel kívánjuk úgy forráink, mint nőinknek!

Hogy a nálunk is uralkodott rendkívüli melegorvásokban vagy ha inkább tetéz, ivadban — megyei kasinók korább volt látogatott, természetesen találjuk, de hogy városi elég árnyat és üdö léget nyújtó környelmos üdöhelyekkel, tiszta utakkal és naponta kivilágított köz sétatérünk ez évben majdnem egészen nélkülözött a miveltebb körök látogatását; előttünk megfoghatatlanná válik mindaddig, míg ugyan azon körök vagy családokat látjuk az esti szót órákban por és szomót lepte plazunkon napoként sétálni! Ezen végzetlen, városunk köztalajdon iránti közönynek mulhatlan következménye lesz, sétatérünk végképi elpusztulása!

A jelen nyári évszakot sokak előtt még szomorúan emlékeztetés tette a városunkban de kivált a megye területén több helyütt, különösen: Klagyarmat és Kemencze helységben támadt tűz, a mely által okozott kár becsérte a hivatalos jelentések szerint haladja a százszáz forint! Sajnos, hogy e kárból aránylag felelte kevés volt biztosítva. Az újonnan alakult, sok részben még felszereletlen ipolyási önkéntes tűzoltó egyesület derék parancsnoka Lestyánszky Sándor (megyei első aljegyző) vezetése alatt minden lehető megtett a körpenthos közlekedés ekkor kimenekül tűznek fő-

kezdésre, segélye nélkül tén az egész helység a pusztítóelem áldozatává esik.

Kia városi bolti idényük végeze csak egyik érdemes polgártársunk Vaskovics Mihálynak váratai balái, körül a aug. hó 17-én tartott megyei érvényes közgyűlésen maga főispánunk megnyitó beszédében dicserőleg emlékezett meg mint a megyei bizottság egyik vezetőjéről, ki minden alkotmányos mozgalmakban élénk részt vett; miért érdemel megye jegyző könyvileg is elismereteket.

A fűrdőköl háza érkezettek, de kiváltkép az ősi gyakorlatokra ismét városunkba rendelt honvédség több százalójának bevonulása és elhelyezése új életet és a társadalom több rétegében mozgalmat idézett elő. Létez voltak e katonai gyakorlatokon a helybéli százalójai körül a lövél és nőgrádi százalójai illető őrzagyaik vezérlete alatt, melyek ismét illd erodes — dandárnok parancsnoksága alatt állottak. Holnap váratik ide Dobay honvéd tábornok s pár nap múlva Gráf altábornagy is, mint József főherceg és fő parancsnok képviselője. Az utóbbiak a megyeházánál fognak elszállásoltatni. Az érdekes katonai gyakorlatok napoként, az Ipoly jobb partján tartatnak. Szó van egy a honvéd tisztikar által adandó tánc-koszoróról is.

De nem csak az emberiség új nemzedéket temetni hivatott habár magában véve még néhány ezer évig pékölőshellen katonaság modern fegyvereit van a lez alkalmunk látni, de olyakat is, melyeket évszázadok előtt élt nemzedékek használtak egyaránt főbélítésre, vagy lekasabolásra, — amelyből az európai „nemzetközi történelmi” jelenleg Budapestben üléső Congressus tagjainak egy részét megyénkben fekvő Magyarad igénytelen közegének jó, ázsiait és kiállítás rendezői történelmi (kő és bronz kori) leletekből, milyenben nevezett helység határa oly gazdag, miként azt vélik több, hogy egyszer csatlakoz, vagy fegyvergyár lehetett területén. Az érkezők között több idegen országbeli nők is lesznek, kik — reméljük — csak tudományuk után fognak tartozni az őstörténelem sorába! Készt a megyehatóság, részint hont baramegyei orvosi egyület a congressus tagjainak illó fogadásáról gondoskodni készül.

De végül kedveskedhetünk, egy éppen nem őstörténelemhez tartozó brömbírral is: ez: hogy takaréktársunk derék könyvvizsgáló tisztviselője Sartorius József legközelebb eljegyezte magának vidékünk egyik szebb leányát Mőzer Karolina kisaszonny.

r. l.

Hízelmet. Az óz nyakunkon van. Elszállítja ezebb hazába a vándormadarakat, elősmítja a berek vig dalosait, s hoz magával kődös, búskomor napokat. — Az óz rák névre is komorabb hatást tesz, mert kedvelt színtársulatunk elhagyja városunkat s megfőzöttségünk ama kedves estékét, melyeken annyi lelket üdítő szórakoztatást láttunk. — A színtársulat meg lehet a leggyarmati közönséggel elégedve; s közönség ha nem is oly számos, hogy anyagilag bő támogatást nyújthasson egy jól szervezett társulatnak, de tőle telhetőleg a partfogást nem tagadja meg; s a színtársulat iránt nyíltanuló elismerés olyan emlék, mely a társulatra csak büszkségül hathatand. — A hét folytán előadott darabok is a társulat laudakhatlan szorgalmáról és törkövéséről adnak tanúbizonyságot. A szerdán előadott „Csikós” noha városunkban már többször adott, ritka élvezetet nyújtott. Szabó Bandi ur, ki legutóbb a népszínház egyik jelesebb tagja volt, Tóth Ede né főlépte, s a társulat ugyanebb tagjainak közreműködése földesített ismét a kifődő népszínház iránt a figyelmet. — Az a kedves csengő hang, melyet Szabó oly könnyen kezel, s az a természetesség, mely a puszták sábján viaszútkörzöletet, a „Csikós” alakját egy, még itt nem látott merbe öltöztet. — Tóth né játékaival is meg volt mindenki elégedve, s egy pár népdalt ő is kifőgatalanul énekelt. „Bócsi” szerepe azonban nem tudta azt a természetesen őszinteséget önteni, mit e szerep megkíván. — Általában a szerepkör őt volt beöltve. — A csőörtőki előadás („Parlagi Jancsi”) hason élvezetet nyújtott. — Szabó Bandi fellépőre közbőlük még a következő bírálatot, mely egy munkatársunk által küldetett be. — Szerkesztő barátom! Szabó Bandi az itteni közönség igényeit teljesen kielégíti. Alakja, hangja, éneke, játéka, iskolája mind jó. — Egyre azonban nyomatkosan kell őt figyelemztetnünk, arra t, hogy kerülje a jargonnak a színpadon meghonosítását, mert ez csak különlegesen tipikus egyéniséknél, és csak bobozatokban engedhető meg. Sem a „Csikós” sem „Parlagi Jancsi” azonban nem bobozatok. Nincs tehát annak értelme, hogy miért becsülteti Sz. B. ur ama két darab főszereplőit a palóc dialectus legalsó skáláján („vausa”, „aanye” stb.) és miért mond ő és Szaghy, szintén a Csikósban minest, idoset, rászát, lérát stb. e helyett ménes, édes, róza, lóra stb. Hi szén az alföldi csikós azokon a tájakon ahol Szilgileti csikósra szerepel, csak éppen oly tisztán és szépen ejti ki a szokat, mint a legelső magyar poeta laureata, vagy illetőleg: ahogy ennek azokat kiejtenie és beszélése kellene. És ez egyetlen jelensége a világon; ez csak a magyar nép nyelvében van meg; sehol máshol. Ha a herceg azt akarja, hogy fia vagy leánya a magyar kiejtésben a netovábbot érje el, vagyis hogy a kiejtésben az eredeti sajátosság és zamat mellett a dallam és fénss erőtelj minden tökélyre egyesüljön, nem tudós professort vagy komorát, hanem alföldi magyar dajkát vagy játszómatrát hozat a nép sorából; mert itt van a nyelv kincs azon bányája, melyből meríteni kell; míg más nemzeteknél éppen ellenkezőleg áll a dolog. Hazánkban is vannak igen csunya dialectusok, s ezek közt tartozik köztéglivál a palóc is, mely azonban a miveltebb világgal mindörűben érintkezé köznépmel már egyre veszt eredeti fül és ízlés-értő mivoltából; s a nép gyermekeinek törvény által kötelezett iskoláztatása folytán egy-két évtized múlva csak mint curiosum lesz bizonyval ballható, hacsak a színpad nem járul ahhoz, hogy az ily ketyvák magat a valódi magyar nyelv-esthetica nagy hátrányára, még tovább is fenntartsa. Aztán nagyon jól meg kell jegyeztünk, hogy például Nógrádban, a miveltebb osztály (keresztények és izraelitákni egyaránt) nem azonosítja a soha sem is azonosítá kiejtését a palóc népnak ethnografai tanulmányok szempontjából talán becsos, de ízlés tekintetben színvonalon alul álló dialectusával; nem úgy mint egyéb vidékeken, te sem S. Győrén, Kőcskeméten, vagy a dunán túl: Győr, Veszprém, Sopron stb. megyékben, melyekben a megyei és er-

szeggyűlési szónokok s a közép és fővárosi társas körök nyelve a nép ízlésének tájékoztatását egyaránt minem elhanyagolják. Eki még most is, mindennap ismételtetnek és bizonyos, hogy például az egykori híres szónok és államférfi Nagy Pál, a tekintetes karukai és rendeket a világról sem mondta volna ki másképp, mint: tot is szónok k. és r. — — Hiszem, hogy Sz. B. ur, ki különben az általa választott pályán mindazon telekdonokkal bír, melyek és az első rendű művészek sorába igrtják, ezen jóakaró figyelemztetést csak néven nem veszi, hanem amennyiben helyes volt, személyileg beátadja, az szót és a közönség érdekében, figyelemre is fogja méltatni. Hátlan „A vén bekacsos és a busz”-ról be van fejezte a színdarab S. Gyarmaton. — A színtársulat meg e létes Paksra utazik.

Hírek

A 1876. évi tartandó megyei közgyűlési tárgyaitak sorozata. 1. Alispáni jelentés. 2. Az 1876. VI. t. cz. értelmében szervezendő közgyűlési bizottságba választandó tisztségviselői tag megválasztása. 3. Az 1876. XIV. t. cz. 163 §-a szerint szervezendő egyezségügyi, és ugyanazon évi XXVIII. t. cz. 6 §-a szerint alakítandó népvélelői bizottságok tagjainak megválasztása. 4. Az 1870. XIII. t. cz. 22 §-a szerint jövő évi választandó igazoló választmány megalakítása. 5. E megye jövő 1877. évi költségvetésének megállapítása. 6. Az 1874. és 1875. évi főmérnöki zárazamadás megvizsgálása. 7. A közönség jövő 1877. évi költségvetésének jóváhagyása. 8. Miniszteri intézkedések: a megyei költségvetés, — legutóbb adó fizető megyei bíz. tagok névsorának összeállítása, — a család és gazda közötti viszonyból eredő kérdések hatóságának illetősége, — a választási névjegyzékek összeállításának költségei, — az isz. anyakönyvek vezetése, — Kis-Oroszi községnek kikebelezése, — S. Tarján nagy községnek járási székhelyi kért emelése, a községüzemi törvény életbe léptetésére vonatkozó előintézkedés, és haloukémelés tárgyában. Törvényhatósági körlevelek: a kir. kisebb haszonvételek szabályozása, — törvényhatósági területek szabályozásáról szóló 1876. XXXIII. t. cz. módosítása, — a kiskörnyek és gondnokokat érdeklő hagyatéki ügyekben. 10. Vízabályozási ügyek, tiszti jelentések, folyamodások és egyéb kisebb érdekű tárgyak. B. Gyarmat, 1876. szeptember 6. Madách Károly, alispán.

Borzasztó jelenet. F. hó 2-án Libercsén borzástó esett adó elő magat. Egy Spindler A. nevű férfi éppen egy házmárból származott deliriumban esetbe fahórlakapott egy szarvas bogancsot, s azmal vele elő gazdaságonyát halálra verte; ezen iszonyatos műtét után halt meg a 51 éves gyermekét 110 meg, miköz köztéglivál esen regőn szoronyt halt. Még ezal sem volt megelégedve az önkivül állapothban lévő szorocstól apa, hanem a később levő halálával ment leányának, s mellbe vágta; emezve pedig azt, hogy a leány a mely vágás dacára él, lekasztá fegyverét, s a leányba lött. — Mikor ezthe befejezte gyilkolását, saját szívének céllozza fegyverét, s önmagát is megölt. Ez iszonyatos eset és körülmények között a szorocstól emelt trakt, de egyrészt mind tanulmányi, másrészt pedig, hogy a házmárból származó jótalan ördögnek. A 13 éves leányka még él, de őt isben minem remény; az apa, adó a 11 éves gyermek eltemetették.

Ist es gefühl? oder ist' s Muthwill? Ihr ratet es nicht.

20.

Manuscripte besitzt ich, wie Kein Gelehrter noch König
Denn, mein Liebchen, sie schreibt, was ich ihr dichtet, mir!

42.

Alle Schöpfung ist Werk der Natur. Von Jupiters Trone
Zuckt der allmächtige Strahl, nährt und erschafft er zugleich!

A legelső oly kedves, oly szép a mint éppen az előtte és utána következő két epigramm témájára sem; ezeknek egész előnyük abban rejlik, hogy könnyebben fordíthatók; ép ily nehéz fordítani való a második meg a harmadik darab a töl ből éppen csak a következő maradt ki:

99.

Euch, Präconen des Fluchers des Meisters
Verkleinen, wünsch' ich
Miet Onnmächtiger Wuth, stumm hieran
Uferu sehn!

Természetesen mert nehezebb, a dacára annak hogy szerves egészet képez a többi, hasonló kép keretében mozgó veresékekkel. Nem tesszük magunknak szemrehányásokat, ha a könyv oly kis részben minők a évszázadok annyi tért pazaroltunk. Lehetünk oly bátrak nem korább részletlen szemle alá venni most a balladákat. Jó Ötöbe fordítást bírn nagyon fontos irodalmi érdek, s még fontosabb kimutatni a tekintélyes név szépségét fogva kárt okozható rossz fordításban azt ami csakugyan rossz.

A balladák közül kimaradt 6 darab. A „Balladát” kihagyja, mert Arany János oly remekül fordította már. Jól van, de a könyv azért csokna a balladák e legszébbike nélkül. „Johanna Sebat” már nem oly nagy biba volt elhagyni, nem szót oly mond fordítánk „szívhez pedig az emlékezésnek szép fokozatos festési mesterekre vallanak. A Ratten fűgőrel” s Edelsknebe und Müllerin nem bírt; holott az ilyen nehezegekkel:

Wohin, Wohin
Schöne Müllerin,
Wie heisst Du?
— — Liese!
— — Wohin denn
Mit dem Rechen in der Hand?
Auf des Vaters Land,

Auf des Vaters Wiese . . . — — Ke-
vésbbé gyakorlott műfordító és megbízko-
nok. Az egész ily féle cycnusból csupán az
„Ijta patak” van lefordítva, az is oly keresett
rimekkel, minők ezek: ej lejt od a lo b o g
a h! k e r e - k e n k e r e n g s a t. Nézzük
azonban a felvett balladákat. Göthe elő-
vélhellen remekelt, e dalamos, zenei vagy
szerkezetileg is oly hatalmas műveket.

Gáspár Imre.

(Folytatjuk.)

Megjelent. *Levelezési athenaeum* a német nyelv tanulására. Írta és kiadja Rod. Adolf. 18. és 19. füzet. Az egész más 40 levelet foglal magában és két tanfolyamra van beosztva. Egy-egy levél ára 20 kr., mind a két tanfolyam pedig csak 6 frt. o. é. Megrendelést minden hazai könyvtárnál vagy a szerkesztő Szombathelyen. E díszesen kiállított folyóirat az eléggé ismert Tölgssaint-Langenscheidt tanmódszert vette alapul és a német nyelv alapszint megtanulását a legrendesebb és legbiztosabb módra tanítja meg.

Az „**Apolló**” című zeneműfolyóirat ötödik kötetének legújabb megjelent szeptemberi füzetének tartalma: 1) Capriccio Tarkas Imréről. 2) Téli dal, szonett négy kére Al. Nagy Gézától. 3) Örökzöld, lengyelke Magyar Gyusztól. 4) Fagheita Tarkas Imréről. 5) Két magyar népdal: 1. Megértem meg azt az időt, II. Csodaszó és enik. Kápi Gyulától. A boríték: A szerkesztő Kápi Gyulától. — Vegyes — Zeneműjegyzék. — Megjegyzések ezen hétgyallos vállalatot a szerkesztő ügyében. — Az előfizetők az egész évre 6 frt. félre 2 frt. A jelen szám 1 frt. különbséggel megrendelhető. Az előfizetők vidéken legcélszerűbben a postahivataloknál utalványozás útján eszközölhet. Budán, „**Apolló**” kiadóhivatalában vizitációs fő titkárság 220 sz. A Minden eddig megjelent szám és kötet ugyanott leszállított áron kapható.

Az „**Uj Idők**” című hetilap 36 ik száma a következő válogatott és érdekes tartalommal jelent meg: Argus. — Egy régi kasszini költemény. — Sümöl Sándor. — Mikor vak vezet világtalant (eredeti beszély). — Amundin. — Előszó (Röbel költemény). — Békés Árpád. — Egy gyomokai belseje. — Souvra Emil. — Elbeszélés, J. F. L. — Regények válogatás. — Mihály István. — Kérdés a virágok. — Frizár Anna. — A madarak éneke, Welser. — Az én köpönyegemből (I-II. rész). — Kisa József. — „Irodalmi, társadalmi és művészeti hírek.” — A boríték: Hymen, sakk-rejtély, képtalány, szikrák, vegyesek. Ez elegans hetilap előfizetési díja júliustól kezdve (alábbval).

litva) évnegyedre 2 frt. 10 kr., fél évre 4 frt., egész évre 8 frt. Egész és fél éves előfizetők jutalomlombban is részesülnek. Kiadja és szerkeszt i hivatal: Pest, papudvöldi utca 3. sz. földszint jobbra. E lap valóban maga magát ajánlja a most már (olcsóságánál) fogva is melles az elterjedésére. Szerkesztő Benedek Aladár.

A „**Magyarország és a Nagyvilág**” legújabb megjelent 36-ik számának tartalma: — Szóvegy: József nádor emlékeztetése. — Gabriella. Történelmi beszély. (Könyves Tóth Kálmán.) Folytatás. — A nemzetközi statisztikai kongresszus Budapesten. — Penboshalma. — A (városból): Tudós napok. (Terrestris.) — A kis gricette. Elbeszélés. (Sánd György.) Folyt. — A banjai hegyszoros. — Kulonfélek. — Sakkfeladvány. — Szórejtvény. — Szerkesztői üzenetek. — Rajzok: A kánjai hegyszoros. — A nemzetközi statisztikai kongresszusból. (Kilencz arkép.) — A pannonhalmi tárda és a borbottja. — József nádor emlékszámba Budapesten. — Előszó: lehet e lapra a kiadó hivatalban Budapesten, Petencsiekterre Athenaeum épület. Negyedévre 2 frt. 50 kr., félre 5 frt., egész évre 10 frt. Ajánljuk a lapot a t. olvasó közönség figyelmébe.

Mohorán, f. h. 8. sz. szentelték fel ama templomot, mely Wladár Viktor és Plachy Zsigmond bszalma és áldozatkészsége folytán építetett. Nevezetiek valóban megérdemlik eme buzgalmaikért a nyilvános elismerést és köszönetet különben azért, mert a magyar protestáns egyházak számát egyel szaporították. — A felszentelésen, mint felszentelő pap, Wladár János tevékeny esmerestünk, Patz Lajos királyi és Salajka Mihály béri lelkész urak tartottak ihletteljes beszédet. Az isteni tiszteletet, melyen Veres Pál egyházfelügyelő úr is jelen volt, igen számosan jelentek meg a közel-közöségéből, 60 terített díszes ebéd követte, melyet Plachy Zsigmond úr, mint a kerület bszgo felügyelője adott. Az ünnepélyt egy rögzített táncmulatság is követte, melyen mint levelezőnk írja — Pozitőczy Károl, Plachy Petron, Dömök Ilonka, Veszely Emma kiasszonyok s

a kedves háziaszonyon, Plachy Zsigmondnéknél, Híndy Kálmánnál, Plachy Jánosnál és többen vettek részt.

Hívd hírek Ráber Antal a két szegén a Rosenbach családnál novelőpő, oly vizsgát adott kezelésére bíztát övéndékivel, hogy a hallgatók a telt előmenetel bámulatra ragadá. Az úr, mely Marczalból Mohoránhoz utazott kiállítására már másfél év előtt elrendeltetett, meg most is járhatlan állapothau van. Forrásban Herzséld Áron szellemmel emberrel közbizományt előidézölög verekedett; a verekedés abból származott, hogy az szellemember a nevezettet méltatlan bánásmódja miatt felpofosta

A közönség köréből.

T. Szerkesztő úr! — Becsés lapja f. é. 36-ik számában a „hírek rovatában” Balást ozim alatt közölve lett, hogy egy mohorai 16 éves fiút Dr. Felsenburg Ferencz úr műlt hó 25 én ügyesen és szorongatásan amputált.

Mintán az úrzi gyakorlatok miatt távol voltam a csak most olvashattam ezen hírt, a mintán Dr. Felsenburg ur ezen valóllan közleményét jónak látta, meg nem csodolni,*) bátor vagyok a t. szerkesztőseget értesíteni, miszerint f. é. augusztus 26-kán esti órákban, öv. Huley Károlynál a nagysága által felkértem ezen műtét — fülkar amputatio — véghezvitelére. Az amputatio javulva lévén, azt azonnal eszközöltem is. Felkértem Felsenburg és Pribil urakat a segédkezésre, de a műtétet, mintán erre fülkérve lettem, elejétől végig — magam eszközöltem a Dr.

*) Ezt magán uton megtette; de a szerkesztőseget azt gondolta, hogy azért, mivel tudomásom kívül az ön ügyességét nem emelte ki, — az, az ő jó hírnevét nem fog csorbát ejteni. A jó borkak küldjében sem kell ezégre. — Szerk.

Felsenburg úr szives volt, az általam végzett műtét után, mintán egy szál fagygyortya világitása mellett csak behezes a került a vérző vérdényét felkötésmen a csipossal szálni — a fészen tartott se lyemmi azt lekötni.

Midőn a t. szerkesztőseget jelen soraim közlésére fülkértem, egyuttal azon megjegyzést bátor vagyok tenni, hogy itteni működésem óta, másodszor tapasztalom, hogy hasonló ügyben, hasonló irányzatot eljárak követtem irányomban. Megvallom továbbá, hogy egy fülkar amputatio, nem oly valamugy műtét, melyért a műtét még nyilvános megdicsértetése is számot tarthatna, valóban csak is kényszerűségből — a az idegen tollakkal való dicsértetése barátai nem lévén — fogtam a fent jelzett közlemény helyreigazításához. Tisztelettel. B-Gyarmat 1876 szept. 7. Dr. Bogdán Mihály, honvéd főorvos.

Nyilttér.

Aug. hó 28 kán Zsóly Záhora közzül ismeretlen egyén egy „Pesti Hölgydivatlap” hoz jutalomul kapott „Fejedelmi párbajt” ábrázoló nagy képet, (amint Déla, elűzött magyar herceg párbarcában legyőzi Jaromirt a pomeránok fejedelmé); elvezett.

A tulajdonos, ha a jeles nyomtatás — és érdekes történelmi tényt ábrázoló képet birni óhajja: a szélyi körjegyzőségnek jelentkezzék.

Ha egy hónap alatt a tulajdonos nem jelentkezők: a szélyi iskola javára a kép ki fog sorsolattal. Siklaci István, körjegyző

Felelős szerkesztő: Horváth Danó.

H I R D E T É S E K.

Hirdetés.

A b-gyarmati takarékpénztár részéről közhírre tétetik, hogy azon kézi zálogok, úgy mint: arany és ezüst nemdek, melyeknek kiváltási ideje f. 1876. évi június 30-án lejárt és a melyek azóta sem kinem váltattak, sem megneim hosszabbítottak, f. évi szeptember 25-én és 26-án délutáni 2 órakor a takarékpénztár helyiségében nyilvános árverés útján és készpénz fizetés mellett el fognak adni.

Erről a fentt érintett zálogok tulajdonosai értesítetnek azon hozzá adással, hogy zálogjaikat a fent kitett árverés napjáig vagy kiváltani vagy meghosszabbítani el ne mulasszák, mert ellenkező esetben csak a felmaradó pénzfeltelegre tarthatnak igényt.

B-Gyarmat 1876. szeptember 1-én.

A b-gyarmati takarékpénztár igazgatósága

Haszonbérlet.

Alulírott, mint a Szécsény-Kovácsi közbirtokosság megbízottja részéről közhírre tétetik, miszerint Sz. Kovácsi határában fekvő, országút melletti korcsma az ahoz tartozó föld, legelő és bormérési joggal f. évi. október 1-től számitandó három évre, 1876. évi szeptember 20-án d. e. 10 órakor a nevezett községben tartandó nyilvános árverésen haszonbérbe adatik, melyre a bérleti szándékozók meghívottak.

Kelt Sz.-Kovácsiban, 1876. szeptember 10-én.

Kacs Kovács Gyula.

Egy jó erkölcsű fiú tanulónak felvétetik Kristóffy Mór örökösei fűszer kereskedésében B-Gyarmaton.

Asztali borok.

Pajor István b-gyarmati pincézéből, kisebb nagyobb mennyiségben, mérsékelt áron kaphatók.

Gazdatiszt kerestetik!

Losoncchoz egy óra távolságra fekvő mintegy 1300 holdat tevő Mucányi birtokom önálló kezelésére egy gazdaszathban jártas a képzett gazdatisztro jövő évi január 1-től szükségem lévén, felhívom az ajánlkozókat hogy: szakképzettségükre vonatkozó okmányait Losoncra bérmentesen f. évi október végeig legyenek szivesek elküldeni, avagy előleges értesítés útján személyesen megjelenni.

Losoncz 1876. augusztus 20-án

Wohl Herman.